

Sygn. akt II CSK 222/09

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Krzysztof Pietrzykowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Z. N., J. N. i M. N.
przeciwko Szpitalowi Miejskiemu [...]
o odszkodowanie i zadośćuczynienie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 8 października 2009 r.,
skargi kasacyjnej powodów od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 sierpnia 2008 r.,

- 1. oddała skargę kasacyjną;**
- 2. nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Z. N., J. N. i M. N. wnieśli o zasądzenie od Szpitala Miejskiego [...] kwoty 300.000 złotych tytułem zadośćuczynienia (po 100.000 złotych dla każdego z powodów). Z. N. wniósł ponadto o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 5.000 złotych tytułem odszkodowania oraz kwoty 500 złotych miesięcznie tytułem renty.

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2008 r. Sąd Okręgowy w Ł. oddalił powództwo i nie obciążył powodów kosztami procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 2 kwietnia 2003 r. K. N. została przyjęta na Oddział Chirurgiczny Ogólny Szpitala z powodu dolegliwości bólowych zlokalizowanych głównie w nadbrzuszu. U chorej występowała choroba wrzodowa. Chora nie leczyła się kardiologicznie. W badaniu przeprowadzonym w izbie przyjęć nie stwierdzono nieprawidłowości układu krążenia. Po przyjęciu chorej do Szpitala wykonano USG i RTG brzucha, pobrano krew, przeprowadzono badanie ogólne moczu. W godzinach nocnych chora sygnalizowała nudności, wymioty i bolesność w nadbrzuszu. Zlecono sondę i ponownie kroplówkę rozkurczową. Tętno i ciśnienie było prawidłowe. Około godziny 4⁵⁰ nastąpiło nagłe zatrzymanie krążenia i oddechu, pacjentka była nieprzytomna i bez kontaktu, podjęto akcję reanimacyjną. O godzinie 5¹⁵ stwierdzono zgon K. N. Na podstawie wyników sekcji zwłok, wykonanej w dniu 8 kwietnia 2003 r., stwierdzono, że przyczyną śmierci K. N. była niewydolność krążeniowo-oddechowa, będąca wynikiem uszkodzenia mięśnia sercowego w przebiegu zapalenia, chociaż obraz kliniczny wskazywał jednoznacznie na proces chorobowy w jamie brzusznej.

Prokuratura Rejonowa prawomocnym postanowieniem z dnia 30 listopada 2005 r., utrzymanym w mocy prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 29 marca 2006 r., umorzyła śledztwo w sprawie nieumyślnego spowodowania śmierci (art. 155 k.k.) K. N. wobec ustalenia, że zarzucany czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. W toku postępowania przygotowawczego powołani przez Prokuraturę biegli doszli do zgodnych wniosków, że proces diagnostyczny i leczniczy K. N. przebiegał prawidłowo i był zgodny z aktualnymi wskazaniem wiedzy medycznej i zasadami postępowania. Sąd Rejonowy prawomocnym

postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2006 r., po rozpoznaniu sprawy przeciwko lekarzom oskarżonym o czyn z art. 155 k.k., postanowił umorzyć postępowanie w sprawie wobec ustalenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Sąd Okręgowy ocenił prawidłowość zastosowanej przez lekarzy diagnostyki i leczenia na podstawie sporządzonej w niniejszej sprawie opinii biegłego kardiologa. Biegły został wezwany na rozprawę w dniu 21 listopada 2008 r., ale usprawiedliwił swoją nieobecność. Po wskazaniu przez powodów pytań zgłaszanych do biegłego, Sąd Okręgowy ostatecznie oddalił wniosek o odroczenie rozprawy i ponowne wezwanie biegłego na rozprawę w celu udzielenia odpowiedzi na te pytania.

Sąd Okręgowy uznał, iż brak jest podstaw do uwzględnienia powództwa. Materiał dowodowy zebrany w sprawie nie daje podstaw do przyjęcia, by personel medyczny pozwanego Szpitala dopuścił się wobec powodów bezprawnego działania lub zaniechania pozostającego w związku przyczynowym ze zgonem K. N., a tym bardziej zawinionego działania.

Powodowie wnieśli apelację od wyroku Sądu Okręgowego.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2008 r. oddalił apelację powodów. Sąd Apelacyjny uznał za chybiony zarzut dotyczący braku wezwania biegłego na rozprawę w celu złożenia wyjaśnień co do pisemnej opinii. Podkreślił, że art. 286 k.p.c. przyznaje sądowi uprawnienie do żądania ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie. Przepisowi temu Sąd mógłby uchybić wtedy, gdyby opinia przedłożona na piśmie była niejasna, niekompletna, budziła wątpliwości co do treści (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 r., II UKN 757/99, OSNAPiUS 2002, Nr 11, poz. 271; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001 r., II UKN 547/00, OSNAPiUS 2003, Nr 11, poz. 277) Zdaniem Sądu Apelacyjnego, zarówno opinia wydana w niniejszej sprawie, jak i opinie wydane w postępowaniach karnych, są zbieżne i nie wskazują na odmienną przyczynę zgonu K. N.

Powodowie w skardze kasacyjnej zarzucili naruszenie przepisów postępowania, mianowicie art. 286 w związku z art. 235, art. 236 w związku z art. 286 oraz art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty sformułowanie w skardze kasacyjnej sprowadzają się do tego, że wynik postępowania mógłby być inny, gdyby Sąd Okręgowy zażądał ustnego wyjaśnienia opinii biegłego złożonej na piśmie. Abstrahując od tego, że Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku przekonywająco odniósł się do tego zarzutu, skarga kasacyjna nie może być uwzględniona z następujących powodów. Po pierwsze, zawiera ona wyłącznie zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, takie zaś zarzuty, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., nie mogą być podstawą skargi kasacyjnej. Po drugie, sformułowane w skardze kasacyjnej zarzuty naruszenia art. 235, 236 i 286 k.p.c. dotyczą postępowania przez Sądem Okręgowym (Sądem pierwszej instancji), a nie przed Sądem Apelacyjnym. Mogły one być podnoszone w apelacji, a nie w skardze kasacyjnej. Gdyby te zarzuty miały dotyczyć postępowania przed Sądem Apelacyjnym, powinny być podniesione w związku z art. 391 § 1 k.p.c., czego w skardze kasacyjnej nie uczyniono. Po trzecie, również zarzut, naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., który, jak wynika z uzasadnienia skargi, dotyczy postępowania przed Sądem Apelacyjnym, nie został podniesiony w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Jednakże nawet prawidłowo zgłoszony zarzut ten nie mógłby być uwzględniony, ponieważ, zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego, w postępowaniu kasacyjnym nie może być brany pod uwagę zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (zob. np. wyrok z dnia 24 lutego 2006 r., II CSK 136/05, niepubl., wyrok z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, niepubl., wyrok z dnia 8 maja 2008 r., V CSK 579/07, niepubl.).

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. orzekł jak w sentencji.